

Bibliaóra 2020. december 4.
(az igemagyarázat rövidített változata)

Kezdőének: 8. zsoltár: Ó, felséges Úr, mi kegyes Istenünk...

Bevezető imádság:

Teremtő Istenünk, kegyelmes mennyei Atyánk, porszemnyi teremtményeidként járulunk Eléd, hogy igéd közelében éledjen, újuljon hitünk, életünk. Elcsodálkozunk azon, mennyire méltatlanok vagyunk figyelmedre, s mégis micsoda gondoskodással szeretettel veszel körül, kiterjeszted ránk szeretetedet és dicsőségedet. Hadd segítsen minket ez is aláatira, Hozzád fordulásra, hogy Benned és Nálad keressük és találjuk meg mindazt, amire szükségünk van, ami az életünket reményteljessé és örvendezővé tudja tenni. Az Úr Jézus Krisztusért kérünk, hallgass meg minket. *Ámen*

Ószövetségi igeszakasz: Jób könyve 25. rész

[1](#) Megszólt a súaht Bildád, és ezt mondta: [2](#) Isten hatalma rettegést kelt, békességet szerez a magasságban. [3](#) Nincs száma csapatának; kire ne ragyogna világossága? [4](#) Hogyan lehetne Isten a halandó Isten előtt, hogyan lehetne tiszta, ki asszonytól született? [5](#) Nézd a holdat: még az sem elég ragyogó, szemében még a csillagok sem fényesek. [6](#) Hát még a halandó, ez a féreg, és az ember fia, ez a hernyó?

Kedves Testvéreim!

Láthatjuk, hogy nem lehet a végtelenségig rakni a tüzet: ha elfogy a fa, kialszik a tűz (*Péld 26,20*), a körbe-körbe ismételtetés után végül is a barátok kifognak az érvekből. Ez a harmadik fordulóban az utolsó megszólalás Elifázt követően Bildád részéről, a harmadik barát, Cófár pedig már meg sem szólal. Amit Bildád mond, egészen rövid, és a korábbiakhoz képest kevesebb benne az indulat, a vádaskodás is megszűnik. A legvégén marad az, amiben tulajdonképpen valamennyien egyetértenek, ha nem is ugyanabból a megközelítésből szemlélik a dolgokat: Isten a mindenható, előtte a halandó ember nem lehet igaz, hiszen hozzá képest csak annyi, mint egy féreg. Lassan elül a harc, lecsendesednek az indulatok, Jób is fellelegezhet, hogy már nem gyötrik és nem támadják őt „vigasztalói”.

Míg a vita során elhangzott többi beszéddel kapcsolatban azt állapíthattuk meg, hogy ugyan sok esetben nagyon is igaz és helyénvaló, amit Jób barátai mondanak Istenről és az embernek Istennel való kapcsolatáról, csak éppen Jób jelenlegi helyzetére így nem igaz, ezzel szemben Bildád beszéde mindenkire

alkalmazható. Történelmi kortól, helyzettől függetlenül, még ránk is. És ezért ma is jó megszívlelnünk az emlékeztetést arra, hogy Istennel szemben, akinek hatalma rettegést kelt és békességet szerez, mi teremtmények vagyunk. Világossága mindenkire ragyog, fölötte áll teremtményeinek, a nap és hold fénye is semmi hozzá képet, hát még a halandó, az ember fia? És amikor ezt valaki igazán végiggondolja és tudatosítja, akkor elhalkul és megszűnik a szó, a panasz, keserűség és egyéb. És marad az, hogy ennek ellenére *micsoda a halandó – mondom –, hogy törődsz vele, és az emberfia, hogy gondod van rá? (Zs 8,2)* Oly érthetetlen, felfoghatatlan ez a kegyelem, csak ámulni lehet azon, hogy Istennek így van gondja ránk. Ádvent jegyében az ének (Hallelujah 394. ének) szavaival kifejezve:

Isten e világot annyira szerette,
Hogy szerettét, egyszülöttét od'adá érte,
Hogy aki hisz benne, poklokra ne menne,
Hanem érte örök élte, üdvössége lenne.

Krisztus e világot annyira szerette,
Szégyenfára, keresztfára önként ment érte.
Hogy ott vérét ontsa, a gonoszt megrontsa,
Ámítónak, őskígyónak fullánkját kivonja.

Szent Uradat, ember, hát te is szeressed,
Általadva áldozatra egész lelked, tested.
Élted érte folyjon, nyelved róla szóljon,
És a szíved, hálás szíved érte verjen folyton.

Újszövetségi igeszakasz: Zsid 5,1-10

1 Minden főpap, akit emberek közül választanak, az emberekért rendeltetett Isten szolgálatára, hogy ajándékokat és áldozatokat mutasson be a bűnökért. **2** Együtt tud érezni a tudatlanokkal és a tévelygőkkel, mivel ő maga is körül van véve erőtlenséggel. **3** Így nemcsak a népért, de önmagáért is köteles bűnért való áldozatot bemutatni. **4** Senki sem szerezheti meg azonban önmagának ezt a tisztséget, csak az, akit Isten hív el, mint Áront is. **5** Ugyanúgy Krisztus sem maga dicsőítette meg önmagát azzal, hogy főpap lett, hanem az, aki így szólt hozzá: „Az én fiam vagy te, ma nemzetelek téged.” **6** Ahogyan másutt is mondja: „Pap vagy te örökké, Melkisédek rendje szerint.” **7** Ő testi élete idején könyörgésekkel és esedezésekkel, hangos kiáltással és könnyek között járult az elé, akinek hatalma van arra, hogy kiszabadítsa őt a halálból. És meghallgattatott istenfélelméért. **8** Jóllehet ő a Fiú, szenvedéseiből megtanulta az engedelmisséget, **9** és miután tökéletességre jutott, örök üdvösség szerzőjévé lett mindazok számára, akik engedelmeskednek neki. **10** Mert Isten őt Melkisédek rendje szerint való főpaprak nevezte.

Kedves Testvéreim!

A Zsidókhoz írt levél egyik központi üzenetére térünk rá az olvasás során, ez pedig az Úr Jézus Krisztus főpapi tisztsége, az az ok, amelynél fogva bizalommal járulhatunk a kegyelem trónusához (4,15-16) Az olvasók zsidókból lett keresztyénekként nagyon jól tudták, mit jelentett a főpapi tisztség. Isten választotta ki és hívta el szolgálatra a főpapot, hogy a nép nevében Eléje járuljon, elvégezze a törvényben előírt különféle áldozatokat és így szerezzen engesztelést a nép bűneiért. Mivel maga is gyarló ember volt, először saját bűneiért kellett áldozatot hoznia, aztán járulhatott csak a nép áldozatával Isten elé (3Móz 9,7). Ezeket az áldozatokat újra és újra el kellett végezni, be kellett mutatni, mert csak az adott vétetekre jelentettek engesztelést.

Ezzel szemben az Úr Jézus Krisztus egészen más főpap. Ahogyan Áront, Őt is elhívta Isten, de Őt úgy, mint Fiút, és örökre. Nem az Áron rendje, hanem a Melkisédek rendje szerint (Zs 110,4). Erről bővebben a 7. fejezet fog majd szólni, ezért most még nem térünk ki rá részletesen. Tudjuk azonban, hogy Melkisédek egy titokzatos személy a bibliában. Melkisédek Sálem királya, a Felséges Isten papja, aki a Sziddim-völgyi csata után a királyok leveréséből hazatérő Ábrahámot fogadta, kenyeret és bort vitt neki és megáldotta, őt, akiben áldást ígért Isten a világnak (1Móz 18).

A mi igénk Jézussal kapcsolatban az Úr szenvedését és engedelmisségét emeli ki. Azzal szemben, hogy Ő Isten Fia, hangsúlyt kap ember volta – amikor azt mondja, hogy *Ő testi élete idején könnyöregésekkel és esedezésekkel, hangos kiáltással és könnyek között járult az elé, akinek hatalma van arra, hogy kiszabadítsa őt a halálból. És meghallgattatott istenfélelméért.* Fontos itt meglátnunk, hogy ne gondolkozzunk úgy, hogy Jézusnak isteni természeténél fogva könnyű volt engedelmeskedni, a szenvedést vállalni. *Testi élete idején* – ez arra utal, hogy emberi testben, emberi természettel, annak minden gyengeségével és kisértetőségével mondott igent a szenvedésre. Ugyanúgy szenvedett, harcolt az engedelmisségben maradásért, mint bárki más ember, és ellenállt a kísértésnek. Igénk különösen is a Gecsemáné kertben történetekhez, az utolsó éjszaka eseményeihez kapcsolható – és példaként van előttünk, hogy harcaink közt hol keressük a segítséget, megtartatást. *Az elé járult, akinek hatalma van arra, hogy kiszabadítsa őt a halálból.* Ki elé járulunk mi, ki előtt ontjuk könnyeinket, kinek esedezünk, ki előtt kiáltozunk? Aki nem tud segíteni, aki tanácsot sem tud adni, megtartani meg végképp? Vagy Az elé, Akinek hatalma van kiszabadítani a halálból – tehát erősebb minden kísértésnél, támadásnál, ellenségénél, mert a halálnak is meg kell hódolnia Előtte?

Milyen jó azt olvasni, hogy *meghallgattatott istenfélelméért.* Az Atya nem fordul el azoktól, akik előtte tárják ki szívük harcait, hatalmában bíznak és engedelmisséget mutatnak a szenvedésben. Mert az istenfélelem éppen az

engedelmességben, az Ő szent kezéhez való odabékülésben (220.dics.6.v.) nyilvánul meg.

Jóllehet ő a Fiú, szenvedéseiből megtanulta az engedelmességet – ennek az egyik üzenete, hogy ember-voltában Neki is tanulnia kellett az engedelmességet. De megtanulta. Mi tanuljuk-e? Hiszen mennyivel inkább kell nekünk tanulnunk! A másik üzenet, hogy a szenvedésből tanulta meg. Nem tankönyvből, nem átörökítés által, nem tréning során lehet ezt, mint tudást, elsajátítani. Hanem a szenvedésnek egy drága áldása, gyümölcse, amikor úgy visz közelebb Istenhez, hogy belesimulunk az Ő ölelésébe, és megszűnik az ellenállás, lázadás, kesergés – kiteljesedik az engedelmesség, megadás, és az ebből fakadó békesség.

Miután tökéletességre jutott, örök üdvösség szerzőjévé lett mindazok számára, akik engedelmeskednek neki. Azt hiszem, nyugodtan mondhatjuk, hogy ez a legfontosabb üzenet, amit ma Isten a szívünkre helyez. Áldozatával az Úr Jézus Krisztus örök üdvösséget szerzett, mindazoknak, akik hisznek benne – azaz életüket Őhöz igazítják, engedelmességben magukat Neki átadják, és Rá bízzák, mert azt a Főpapot látják Benne, aki szenvedésével értük is bemutatta az áldozatot, vére árán békességet szerzett az Atyával. Isten legnagyobb ajándéka számunkra az üdvösség Krisztusban. Legyen áldott ezért az ingyen kegyelemért, fogadjuk el és tanuljuk Tőle az engedelmességet.

Záró imádság:

Uram, körül vagyok véve erőtlenséggel, de a harcaimban az ad erőt nékem, ha az ige fénye újra rám ragyog. Hálával tölt el, hogy, Te minden vállaltál Jézus, kint, szégyent ott fenn a fán, és értem meghaltál Jézus, a véres, bús Golgotán. Köszönöm, hogy értem is hullt a drága vér, hogy örök üdvösség szerzőjévé lettél számomra is.

*Köszönöm, hogy Te vagy az áldott Orvos, a drága Főpap, az egyetlen Közbenjáró – légy orvosa testemnek, lelkemnek, bocsásd meg bűneimet és ajándékozz meg a bűnbocsánat jó ízével, örömeivel. **Ámen***

Záró ének: 220. dicséret – *Bocsásd meg, Úr Isten, ifjúságomnak vétékét...*